

2. Zloděj na kříži a čarodějnice z Endoru

Ladislav Hodač

Vítám vás jménem Tajemství Bible ke studiu druhé přednášky z dvanácti, která má objasnit, jestli má člověk nesmrtelnou duši a tedy život sám ze sebe. Tentokrát se budeme zabývat dvěma příběhy, které často používají ti, kteří chtějí obhájit, že člověk přece jenom má nesmrtelnou duši. Ten první je příběh zloděje na kříži a ten druhý je příběh krále Saula a čarodějnice z Endoru. Přečteme si teď v Lukášově evangeliu známou situaci, ve které jde o ukřižování Krista a dvou zločinců.

Lukáš 23: 32- 33 ³² K popravě s ním vedli ještě další dva muže, zločince.³³ Když přišli na místo zvané Lebka, ukřižovali ho tam, i ty zločince - jednoho po pravici a druhého po levici.

Jak víme, každý z těch dvou zločinců reagoval v této situaci odlišně.

Lukáš 23: 39- 43 ³⁹ Jeden ze zločinců, kteří tam viseli, se mu vysmíval: "Když jsi Mesiáš, zachraň sebe i nás!"⁴⁰ Ten druhý ho však okřikl: "To se ani Boha nebojíš? Máš stejný trest jako on,⁴¹ ale my dostáváme spravedlivou odplatu za své skutky, kdežto tenhle nic zlého neudělal!"⁴² Potom řekl Ježíšovi: "Vzpomeň si na mě, až přijdeš do svého království."⁴³ Ježíš mu odpověděl: "**Amen, říkám ti, dnes budeš se mnou v ráji.**"

Nám teď půjde o tuto poslední větu. Tato věta mate spoustu lidí, protože se zdá, že zde Ježíš říká, že ten jeden zločinec s ním bude ještě téhož dne v ráji.

Nejprve si musíme ujasnit, že původní novozákonní text, který byl psaný v řečtině, neměl žádné tečky, čárky, středníky, otazníky, pomlčky atd. To vše bylo dodáno překladateli. Často se smysl věty mění podle toho, kam interpunkční znaménko umístíme.

Tato věta se dá chápat jedním ze dvou způsobů podle toho, kam umístíme čárku. První možnost je ta, jak jsme to již četli. Ježíš mu odpověděl: „Amen říkám ti, dnes budeš se mnou v ráji.“

Ta druhá možnost, jak se to dá číst je: „Amen říkám ti dnes, budeš se mnou v ráji.“ Někdo by na to mohl říci, tak dobře, to je přece otázka názoru. Může to být tak i tak. Musíme tedy studovat další aspekty tohoto příběhu, abychom bezpečně věděli, že Ježíš a ten zločinec nemohli v žádném případě být ten samý den spolu v ráji.

Nejdříve si musíme položit otázku - kde je ráj?

2. List Korintským 12: 2- 4 ² Vím o člověku v Kristu, který byl před čtrnácti lety vytržen až do třetího nebe - nevím, zda v těle nebo mimo tělo, to ví Bůh.³ A vím, že ten člověk - nevím, zda v těle nebo bez těla, to ví Bůh-⁴ byl vytržen do ráje, kde slyšel nepopsatelné věci, které člověk ani nemůže vypovědět.

Podle apoštola Pavla je tady ráj na místě, které označuje jako třetí nebe. Když existuje třetí nebe, tak musí také existovat první a druhé nebe. Kde je tedy první nebe?

Genesis 1: 8 Bůh nazval oblohu "nebe" a byl večer a bylo ráno, den druhý. To čemu říkáme obloha je tedy první nebe.

Druhé nebe je tam, kde jsou hvězdy. **Genesis 15: 5** Vyvedl jej ven a řekl: "Pohlédni k nebi a spočítej hvězdy, budeš-li je moci spočítat." Pak dodal: "Tolik bude tvého semene."

Třetí nebe je místo, kde bydlí Bůh, tedy někde v dálavách vesmíru. Jak to víme?

Pojďme uvažovat o několika dalších verších. **Zjevení 2: 7** Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim: Kdo zvítězí, tomu dám jíst ze stromu života v Božím ráji.

Ráj je tedy tam, kde je strom života a tam má také Bůh svůj trůn.

Zjevení 22: 1- 2 ¹ Potom mi ukázal řeku s vodou života, jasnou jako křišťál, tekoucí z Božího a Beránkova trůnu ² prostředkem ulice toho města. Po obou stranách řeky je strom života, jenž nese dvanáctero ovoce. Ten strom vydává ovoce každý měsíc a jeho listí je k uzdravení národů.

Shrneme si to. Třetí nebe, o kterém hovoří apoštol Pavel, je v dálavách vesmíru, tam kde je ráj. Strom života je v ráji. Ráj je tam, kde je Boží trůn a ten je v Novém Jeruzalémě.

Zjevení 22: 14 Blaze těm, kteří perou svá roucha, aby měli přístup ke stromu života a mohli vejít branami do města.

Strom života je v Novém Jeruzalémě. Takže když Ježíš slíbil tomu zločinci, že s ním bude v ráji, tak mu slíbil, že s ním bude v Novém Jeruzalémě, tam kde je Boží trůn a strom života.

Židé v období mezi starým a novým zákonem vyvinuli mimo-biblickou tradici a učili, že ráj je na jakémsi mezi-místě, kam odcházejí duše spravedlivých, než vstoupí do Boží přítomnosti. Mnozí protestanti tuto myšlenku přijímají a učí, že ráj byl dočasným místem pobytu pro duše zemřelých spravedlivých lidí z dob Starého zákona, až do okamžiku, než Ježíš zemřel na kříži. To ovšem není biblické učení. Bible naprosto jasně učí, že ráj je v novém Jeruzalémě, na březích řeky života, která vyvěrá přímo z Božího trůnu. Kdyby Ježíš měl skutečně v úmyslu, že On a zloděj na kříži půjdou do ráje v den ukřižování, tak by museli vstoupit do Boží přítomnosti v samém nebi.

Otázkou tedy je, kam šel Ježíš v den svého ukřižování? Je zřejmé, že zůstal v hrobě, až do svého vzkříšení.

Skutky 2: 25- 27 ²⁵ David o něm říká: „Hospodina vidím před sebou napořád, je po mé pravici, nezakolísám. ²⁶ Mé srdce je šťastné, můj jazyk zpívá, také mé tělo v naději odpočívá. ²⁷ Nenecháš v záhrobí duši mou, svého svatého nevydáš rozkladu.

Apoštol Petr v těchto verších použil mesiášské proroctví ze **Žalmu 16: 10**. Dvacátý sedmý verš, je ve většině překladů přeložen: „²⁷ Nenecháš v záhrobí duši mou.“ Tento překlad je pro českého čtenáře dost nešťastný, protože slovo duše automaticky vede mnohé lidi k přesvědčení, že člověk má duši. Zde použité řecké slovo psyché je adekvátní hebrejskému

slovu nefeš, které ale v původním slova smyslu znamená, jak jsme již studovali v první přednášce živou bytost, nebo živého jedince, dech života – neboli člověka, jako takového.

Takže lepší překlad by byl: ²⁷ Nenecháš mě v hrobě, svého svatého nevydáš rozkladu.

1. List Korintským 15: 55 "Kde je teď, smrti, to tvé vítězství? Kde je teď, smrti, ta tvá zbraň?"

Jedna zajímavá okolnost při ukřižování byla, že ti dva zloději nebyli mrtví, když byli kvůli sobotě odstraněni ze svých křížů. Proto jim byly zlomeny nohy, aby se uspíšila jejich smrt. Nevíme tedy přesně, kdy zemřeli. Co ale víme je, že Ježíš již mrtev byl.

Jan 19: 31- 34 ³¹ Bylo to v den příprav na obzvlášť významnou sobotu. Židovští představení nechťeli, aby těla zůstala na křížích až do soboty, a tak požádali Piláta, aby odsouzeným nechal zlámat nohy a dal je sejmut z křížů. ³² A tak přišli vojáci a zlámali nohy jednomu i druhému, kteří byli ukřižováni s ním. ³³ Když ale přišli k Ježíši a uviděli, že je již mrtev, nelámali mu nohy. ³⁴ Jeden z vojáků mu probodl bok kopím a hned vyšla krev a voda.

Položme si teď otázku, kdy Ježíš zemřel?

Matouš 27: 46- 50 ⁴⁶ Okolo třetí pak Ježíš hlasitě vykřikl: "Eli, Eli, lama sabachtani?" to je: "Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?"⁴⁷ Když to uslyšeli někteří z kolemstojících, říkali: "Ten člověk volá Eliáše!" ⁴⁸ Jeden z nich rychle odběhl, vzal houbu, naplnil ji octem, nabodl na prut a dával mu napít. ⁴⁹ Ostatní říkali: "Nech ho, uvidíme, jestli mu přijde na pomoc Eliáš!" ⁵⁰ Ježíš znovu hlasitě vykřikl a vypustil duši.

Ježíš zemřel ve tři odpoledne. Pro nás je podstatné, že jeden ze zlodějů prosil Ježíše, aby si na něho vzpomenu, až přijde do svého království.

Lukáš 23: 42 Potom řekl Ježíšovi: "Vzpomeň si na mě, až přijdeš do svého království."

Naše otázka musí znít, jestli Ježíš vstoupil do svého Království v ten samý den. To ovšem nemohl udělat proto, že ještě nerozlomil zaplombovaný hrob. Cožpak nevstoupil Ježíš do svého království, až když se posadil se svým Otcem na Jeho trůn při svém nanebevzetí čtyřicet dní po svém ukřižování o Letnicích?

Skutky 1: 9– 11 ⁹ Po těch slovech byl před jejich zraky vzat vzhůru a zmizel jim z očí v oblaku.¹⁰ Zatímco se upřeně dívali, jak odchází do nebe, hle, přistoupili k nim dva muži v bílém rouchu ¹¹ a řekli jim: "Co tu stojíte a hledíte k nebi, Galilejci? Tento Ježíš, který od vás byl vzat do nebe, se vrátí právě tak, jak jste ho viděli odcházet.

Další skutečnosti, které si chceme všimnout je fakt, že po svém z mrtvých-vstání nešel Ježíš hned ke svému Otcí.

Jan 20: 11 Ráno prvního dne v týdnu šla Marie Magdaléna ještě za tmy k hrobu. Když uviděla kámen odvalený od hrobu,

Ježíš zemřel v pátek, tedy šestého dne týdne a vstal z mrtvých první den v týdnu, tedy v neděli. Když se ten den setkal s Marií Magdalénou tak jí řekl:

Jan 20: 17 "Ndrž mě," řekl jí Ježíš. "Ještě jsem nevystoupil ke svému Otcí. Jdi ale k mým bratrům a vyříd' jim: ,Vystupuji ke svému Otcí a k vašemu Otcí, ke svému Bohu a k vašemu Bohu."

Jak by tedy Ježíš mohl vstoupit v pátek, když byl ukřižován, do svého království, když v neděli ráno po svém vzkříšení řekl Marii Magdaléně, že ještě nevystoupil ke svému Otcí. Přesto ale musel Ježíš někdy toho dne vystoupit ke svému Otcí a zase se vrátit, protože svým učedníkům řekl:

Lukáš 24: 39 Podívejte se na mé ruce a nohy - jsem to já! Dotkněte se mě a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti; jak vidíte, já je mám! "Takže v tomto dni se směli učedníci Ježíše dotknout.

Existuje tedy důvod, proč Ježíš nemohl být se zločincem v nebi v den, kdy byl ukřižován. Ježíš nevstoupil v ten den do svého království proto, že na počátku dne svého vzkříšení, tedy třetího dne po své smrti, řekl Marii z Magdaly, že nevystoupil ke svému Otcí. Takže ani ten zločinec nemohl být ve dni ukřižování s Ježíšem v ráji.

Takže ten text by měl být správně přeložen takto.,,Amen říkám ti dnes, budeš se mnou v ráji.“ Tento způsob vyjadřování byl v tehdejší době zcela běžný. Dočteme se o tom i v knize **Deuteronomium 30: 18** pak vám dnes oznamuji, že zcela vyhynete; v zemi za Jordánem, kterou jdete obsadit, dlouho nezůstanete.

I zde zřetelně vidíme, že v hebrejském prostředí tehdejší doby bylo běžné se vyjadřovat způsobem že - dnes ti říkám, že to a to se v budoucnosti stane. Ze všeho co jsme prostudovali je naprosto zřejmé, že Ježíš a zloděj na kříži nemohli ten samý den být spolu v ráji.

Nyní si prostudujeme druhý příběh, který je často používán, jako důkaz toho, že existuje život hned po smrti, neboli že člověk má nesmrtelnou duši. Jedná se o příběh krále Saula a čarodějnice z Endoru. Král Saul trávil většinu svého času tím, že pronásledoval Davida a ignoroval své administrativní povinnosti krále. Filištýnský národ toho využil a získal velkou vojenskou převahu nad Izraelem. Saul začal ztrácet své království a byl z toho velmi nervózní.

1.Samuelova 28: 5 Když Saul viděl filišťnský tábor, byl naplněn hrůzou, uvnitř se celý chvěl strachy.

Protože se Saul bál, přál si mít nějaké ujištění od Hospodina, že ho a jeho lid ochrání. Ale Hospodin mu neodpovídal.

1.Samuelova 28:6 Saul se tenkrát ptal Hospodina, ale ten mu neodpovídal ani skrze sny, ani skrze urim, ani skrze proroky.

Bůh ustanovil určitou metodu, podle které odpovídal na otázky, Izraelitů. Totiž skrze sny, proroky a urim. Bůh se nikdy neodvrátí od člověka, který k němu přichází v upřímné pokoře. Saul ale zašel ve své vzpouře proti Bohu tak daleko, že se Hospodin rozhodl mu neodpovídat. V čem spočívala jeho vzpoura? Král odmítl Samuelovu radu jako proroka. Vyhnal a

pronásledoval Davida, kterého si Bůh vyvolil. Zavraždil Hospodinovy kněze. Nehledal odpuštění hříchů a usmíření s Bohem, ale osvobození od svých nepřátel. Svoji vzpourou se oddělil od Boha. Neexistuje totiž jiná možnost návratu než prostřednictvím lítosti nad hříchem a pokání. V situaci, kterou studujeme, byl soudce Samuel již mrtev a pohřben.

1.Samuelova 28: 3 Samuel byl mrtev. Všichni Izraelci ho oplakávali a pohřbili ho v Rámě, ve městě, kde bydlel. Saul ze země odstranil všechny věštce a duchaře.

V tomto příběhu se ale dočteme, že se objevila bytost, která předstírala, že je duchem mrtvého Samuela, který zemřel a byl pohřben. Z textu není zřejmé, ve kterém období své vlády Saul odstranil ze země věštce a duchaře. Saul musel znát text **Levitikus 20: 27** *Kdyby nějaký muž nebo žena byl vyvolávačem duchů nebo věstkyní, musí zemřít. Budou ukamenováni - jejich krev ať padne na ně!"*

Čarodějnictví, věštění, spiritismus byly běžné praktiky pohanských národů obklopujících Izrael. Bytost, která se Saulovi ukázala, nemohl být Samuel, protože v knize **Kazatel 9: 5- 6** je psáno: ⁵ Živí totiž vědí, že musejí zemřít, mrtví však nevědí vůbec nic. Žádné odplaty se už nedočkají, i pouhá vzpomínka na ně zanikla. ⁶ Jak jejich láska, tak jejich nenávisť, všechna jejich vášeň je dávno pryč. Nikdy už nebudou mít podíl na ničem, co se odehrává pod sluncem.

Zdá se mi, že velká většina křesťanů ignoruje tento text. Pokud tedy mrtví nevědí vůbec nic a nemají podíl na ničem, co se odehrává pod sluncem, jinými slovy - nemají žádné povědomí o tom, co se odehrává na této zemi, jak by bylo možné, že by se Saulovi ukázal skutečný Samuel? Kromě toho, jak by bylo možné, že Samuel, který ve svém životě Boha poslouchal, Ho nyní, když je mrtvý neposlouchal? Bylo by vůbec možné, že by se Bůh postavil proti svým vlastním ustanoveným příkazům? Bůh naprosto jasně zakázal svému lidu komunikovat s tzv. mrtvými, kteří ale ve skutečnosti nejsou mrtví lidé, ale padlí andělé, mající schopnost napodobit mrtvé zemřelé.

Leviticus 19: 31 Neobracejte se k vyvolávačům duchů a věstkyním. Nevyhledávejte je a neposkvřijte se jimi. Já jsem Hospodin, váš Bůh.

Pro tyto lidi měl Hospodin pouze jeden ortel.

Leviticus 20: 27 *Kdyby nějaký muž nebo žena byl vyvolávačem duchů nebo věstkyní musí zemřít. Budou ukamenováni-jejich krev, ať padne na ně!*

Bůh tyto metody pod trestem smrti jasně zakázal a teď zde máme krále Saula, který vyžaduje po věstkyni, aby mu vyvolala mrtvého proroka Samuela.

1.Samuelova 28: 7- 8 ⁷ Nakonec tedy řekl svým služebníkům: "Najděte mi nějakou věstkyni. Půjdu za ní a poradím se s ní." "Jedna věstkyně je tamhle v En-doru," odpověděli mu jeho služebníci. ⁸ Saul se pak v noci, přestrojen do jiných šatů, vydal se dvěma muži za onou ženou. "Věšti mi prosím skrze duchy," požádal ji, "a vyvolej mi, koho ti řeknu."

Saul původně vyhladil všechna spiritistická média v celé zemi. Věděl tedy, že v tomto okamžiku jedná špatně. Jaký smutný pohled to musel být na krále Izraele, který se v této situaci stal satanovým zajatcem. Víra v Boha a poslušnost Boží vůle byli jedinými podmínkami, za nichž mohl být Saul králem. Kdyby byl žil v souladu s těmito podmínkami, tak by jeho království bylo bezpečné. Přestože jeho vzpoura a tvrdohlavost téměř umlčely Boží hlas v jeho nitru, byla tu ještě příležitost k pokání. Když se však v nebezpečí obrátil k satanovi, přetřal poslední pouto, kterého vázalo k jeho Tvůrci. Úplně se vydal pod nadvládu démonických sil, které ho po léta přiváděly na pokraj zničení.

Věštkyně, která si myslela, že je to na ni políčená past mu řekla:

1.Samuelova 28: 9- 11 ⁹ "Copak nevíš, co udělal Saul?" řekla mu na to ta žena. "Vymýtil věštky a duchaře ze země! To mě chceš nacytat a připravit o život?" ¹⁰ Saul jí ale přísahal při Hospodinu: „Jakože je živ Hospodin, žádný trest tě za to nečeká.“¹¹ Nakonec se ho tedy zeptala: "Koho ti mám vyvolat?" "Vyvolej mi Samuela," odpověděl.

Samuel byl Boží muž. V knize **Židům 11: 32** je mimo jiných lidí o něm napsáno: ³² není dost času, abych vyprávěl o Gedeonovi, Barákovi, Samsonovi, Jiftachovi, Davidovi, Samuelovi a prorocích. Ti skrze víru dobývali království, konali spravedlnost, docházeli zaslíbení, zavírali tlamy lvům, přemáhali žár ohně, unikali ostří meče, bývali posilněni v slabosti, stávali se silnými v boji a obraceli na útěk vojska cizinců.

A pak se ve verši **35** dočteme: **Ženám se jejich mrtví vraceli vzkříšení. Jiní šli na mučidla, když odmítli propuštění, aby dosáhli něčeho lepšího - vzkříšení.** Tito lidé tedy, včetně Samuela podle Bible čekají na vzkříšení. Samuel se celý život řídil Božími příkazy. Není logické se domnívat, že by se zúčastnil něčeho, co Bůh pod trestem smrti zakázal. Kromě toho se toho ani zúčastnit nemohl, protože mrtvý, jak jsme si již ukázali, nevědí vůbec nic a nemají podíl na ničem, co se pod sluncem děje. Znovu připomínám knihu **Kazatel 9: 5 Živí totiž vědí, že musejí zemřít, mrtví však nevědí vůbec nic.**

Satan ovšem řekl Evě v ráji skrze hada **Genesis 3: 4 Na to had ženě řekl: "Určitě nezemřete!** Zde tedy stojí tvrzení proti tvrzení.

Král Saul povzbudil čarodějnici, aby pokračovala ve svém konání. **1. Samuelova 28: 13** "Neboj se," řekl jí král. "Co vidíš?" "Vidím ze země vystupovat jakési božstvo," řekla žena. Zde je zajímavé si všimnout, že to tzv. božstvo, hebrejsky Elohim doslova Bůh vystupovalo ze země. V dalším verši identifikoval Saul toto božstvo jako Samuela. Takže Samuel by podle čarodějnice byl po své smrti Bohem. To už jsme někde slyšeli. **Genesis 3: 4- 5** ⁴ Na to had ženě řekl: "Určitě nezemřete! ⁵ Bůh ale ví, že jakmile pojíte z toho stromu, otevrou se vám oči a budete jako Bůh: budete znát dobro i zlo.“

Kromě toho, i kdybychom akceptovali, což ale neděláme, že Samuel po své smrti jako věřící muž šel hned do nebe k Bohu, tak by nemohl vystupovat ze země, ale spíše by přišel shůry z nebe. Vše co se zde odehrává, je velmi podivné.

Král Saul se pak ženy ve **14** verši zeptal: "Jak vypadá?" ptal se. "Zvedá se nějaký stařec zahalený pláštěm," odpověděla. Tehdy Saul poznal, že je to Samuel, padl tváří k zemi a poklonil se.

Ovšem to, co Král Saul identifikoval jako Samuela, v žádném případě nemohl být Boží prorok. Satan na sebe mohl vzít podobu Samuela právě tak snadno, jako když se při pokoušení Krista na poušti převlékl za anděla světla. Další zajímavé věci je nutné si všimnout. Když se král Saul ptal ženy, jak vypadá to, co vidí, tak mu odpověděla, že se zvedá nějaký stařec zahalený pláštěm. Když by tato entita byla duší zemřelého Samuela, proč by mněla vypadat staře? Jsou tedy v nebi staře vypadající duše zemřelých? Saul reagoval na tento zjev tím, že padl tváří k zemi a poklonil se. V Bibli Boží andělé zakazují lidem, aby se jim klaněli. Klanět se a tím uctívat máme jenom Pána Boha. **Zjevení 19: 10** *Tu jsem padl na kolena k jeho nohám. Ale on mi řekl: "Pozor nedělej to! Jsem jen služebník jako ty a tvoji bratři, kteří mají Ježíšovo svědectví."*

Všechno ukazuje, že tato událost je podivná a že to, co se čarodějnicí a Saulovi ukázalo, nebyl Samuel. Tento tzv. Samuel pak králi Saulovi předpověděl, že zítra zemře a bude tam, kde je on nyní, což by znamenalo, že spravedlivý, Bohu věrný Samuel a zlý, nespravedlivý Saul, by byli po smrti na stejném místě. Což je nesmysl. I moderní spiritismus dnes učí takzvaný Univerzalismus, tedy myšlenku, že spasení budou úplně všichni nezávisle na tom, jakým životem žili.

1.Samuelova 28: 19 *Hospodin tě i s Izraelem vydá do rukou Filištinů! Zítra budeš ty i tví synové se mnou, neboť Hospodin vydá izraelské vojsko do rukou Filištinů."*

Tato bytost, která se ukázala králi Saulovi, nemohla v žádném případě být Samuel, protože v knize **1. Letopisům - Paralipomenon 10: 13– 14** je psáno: ¹³ *Tak zemřel Saul, protože zradil Hospodina. Nedbal totiž na jeho slovo a zašel dokonce tak daleko, že se radil s věšteckým duchem,* ¹⁴ *místo aby se radil s Hospodinem. Ten ho proto zahubil a království předal Davidovi, synu Jišajovu.*

Kromě toho se v knize Izaiáš dočteme, že nemáme používat metod doptávání se věštců a jasnovidců. **Izaiáš 8: 19- 20** ¹⁹ *Když vám ale řeknou: "Dotazujte se duchů zemřelých a jasnovidců, kteří šeptají a mumlají." To se lid nemá ptát svého Boha? To se má ptát mrtvých na živé?* ²⁰ *K Zákonu a svědectví! Pokud však nechtějí, pak ať si říkají slova, v nichž není žádné světlo.*

Když byl Samuel naživu, Saul pohrdl jeho radou. Teď se však kvůli tomu, aby mohl mluvit s nebeským poslem, obrátil o pomoc k vyslanci pekla. Saul se tím zcela vydal do satanovy moci. A ten, který si libuje jedině v bídě a ničení, teď co nejvíce využil této příležitosti, aby nešťastného krále zničil. Aby ho dohnal k zoufalství, představil mu obludnost jeho hříchu a tvrdil, že nemá naději na odpuštění. To vše ho přivedlo k zoufalství a sebevraždě. Tím že se radil s duchem temnoty, zničil Saul sám sebe. V zoufalé bitvě proti Pelištejcům nalezl na svůj meč a vzal si život.

Shrneme si Saulův příběh. Biblický popis Saulovy návštěvy u ženy v En-dóru mate mnohé studenty Bible. Někteří zastávají názor, že prorok Samuel byl skutečně přítomen. Jak naše studium ale ukázalo, opak je pravdou. Samotné poselství je důkazem o jeho původu. Jeho záměrem nebylo přivést Saula k pokání, ale vehnat ho do zkázy. Saul nemluvil s Božím prorokem Samuelem, ale se Satanem. Satan neměl moc přivést skutečného Samuela, ale jen jeho napodobeninu, která posloužila jeho úmyslu Saula oklamat. Starodávná magie a čarodějnictví byly založeny na víře, že lze komunikovat s mrtvými. Ti, kdo vyvolávali duchy mrtvých, tvrdili, že prostřednictvím duchů zemřelých dostávají poznání o budoucích událostech. Téměř v každém pohanském náboženství se věřilo, že mrtví sdělují svou vůli lidem a že jim také mohou poradit, když jsou dotázáni. Dokonce i v takzvaně křesťanských zemích se rozšířila praxe, dorozumívání se s bytostmi, které tvrdí, že jsou duchy zemřelých. Tyto duchovní bytosti se někdy zjevují v podobě zemřelých přátel a příbuzných. Líčí události spojené s jejich životy a konají činy, které dělali během života. Takto vedou lidi k víře, že jejich mrtví přátelé žijí dál a jsou jako andělé. Pro mnohé lidi má jejich slovo větší váhu, než slovo Boží, protože lidé mají tendenci více věřit tomu, co vidí na vlastní oči, než tomu, co je napsáno. Moderní spiritismus a starověké čarodějnictví, jejichž hlavním principem je komunikace s mrtvými, jsou založeny na oné první lži, kterou satan svedl Evu v ráji, když jí řekl: „Nikoli nezemřete“. Moderní spiritismus je znovuoživení čarodějnictví a uctívání démonů, které Bůh ve starověku zakázal. V **1. Timoteovi 4: 1** je napsáno: [Duch říká jasně, že v posledních časech někteří lidé opustí víru, aby následovali bludné duchy a démonické nauky.](#)

Jedním takovým odstrašujícím příkladem byl ASD kazatel, evangelista a velmi úspěšný debater Moses Hull narozen 1836 – 1907, který se zapletl se spiritisty. Nejprve slavil ve svých teologických střetech s nimi velké úspěchy. Později ovšem, když se spoléhal na svoje vlastní schopnosti, těžce pohořel. V roce 1863 se zapojil se do debaty s nějakým panem Jamiesonem v Paw Paw v Michiganu, kde bylo silné spiritistické duchovní centrum, a kde nebyl skutečný zájem o to poznat pravdu. Moses Hull tam šel sám přesto, že ho před tím EGW. varovala. Spiritisté tam naopak měli některá ze svých nejsilnějších médií a seděli v kruhu kolem řečníků. Bratr Hull později přiznal, jak se do té debaty pustil. Řekl: „Myslel jsem si: Ať přivedou ty své d'ábly. Stačím na všechny. Ale když jsem vstal, abych přednesl svůj druhý projev, můj jazyk se mi těžce převaloval v ústech. To, co jsem dříve často používal jako argument, se mi najednou zdálo nesmyslné. Byl jsem poražen.“ 2BIO 55.4

Spiritista Jamieson, který se od té doby vzdal spiritismu o této debatě později řekl: „Hull byl zhypnotizovaný a já jsem mu to tam řekl; protože když první den debaty skončil, přišel ke mně a řekl: „Jsem připraven jít ven a prosazovat spiritismus.“ - Pacific Union Recorder, 6. června 1912. 2BIO 55.5

Ellen Whiteová bratru Hullovu prohlásila: [„Vrátil se okouzlen a byl stejně tak fascinován, jako když se pták dívá na chřestýše. Byl to změněný muž. Vypadal a mluvil tak divně. Byl úplně mimo, jako by se nám ztrácel před očima. Nemohli jsme mu pomoci. Ach, ne.“](#) - Dopis 11, 1862.

Poslední kázání jako adventistický kazatel měl 20. září 1863. Několik týdnů později se spojil se spiritisty a pracoval až do konce svého života pro jejich cíle.

Tento bývalý ASD jednou napsal: „ Pravdu mluvící had, v odpovědi na otázku komu máme věřit Bohu nebo satanu, já odpovídám fakta ve všech biblických příkladech nás ospravedlňují věřit satanu, který vždy mluvil pravdu, to je víc, než co se dá říci o tom druhém. Nebyl to ďábel, ale Bůh, který udělal chybu v zahradě Eden. Byl to Bůh a ne ďábel, který byl vrahem od počátku.

Nepřítel spasení zničil tohoto člověka stejně tak, jako krále Saula. Proto je nutné si připomenout text **Efeským 6: 12** *Náš zápas totiž není proti krvi a tělu, ale proti vládám, mocnostem a světovládcům přítomné temnoty, proti duchovním silám zla v nebeských sférách.* Výzva „*Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení*“ **Marek 14: 38** nebyla nikdy aktuálnější než dnes.